

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-09-32573 נחמיאס נ' דודזון

לפני כבוד השופטת דלית ורד

התובע: ליאב נחמיאס

נגד

הנתבעים: דניאל דודזון
דניאל דודזון סייל מאסטרס בע"מ,

פסק דין

פתח דבר

בפני תביעה לתשלום פיצוי ללא הוכחת נזק בסך 75,000 ₪ בגין 82 דברי פרסומת, שנשלחו לתובע, בניגוד להוראות סעיף 30א. לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב – 1982 (להלן: "חוק התקשורת").

התובע הינו אדם פרטי בעל תיבת הדואר האלקטרוני liav2413@gmail.com.

הנתבע 1 (להלן: "הנתבע") הינו הבעלים של החברה הנתבעת 2 (להלן: "הנתבעת") המפעילה את אתר האינטרנט <http://danieldavidzon.co.il> למכירה מקוונת של מוצרים ושירותים.

טענות התובע

ביום 29.1.2019 שלח התובע הודעת סירוב לנתבעים ובקשה להסרת כתובתו ממאגר הדיור. הודעת הסירוב נשלחה לכתובת info@danieldavidzon.co.il, ממנה נשלחו הודעות הפרסומת (להלן: "הודעת הסירוב").

הנתבעים לא כיבדו את רצון התובע והמשיכו במשלוח דברי פרסומת, זאת מבלי לציין בשורת הנושא או במקום ברור בתוכן ההודעות, את המילה 'פרסומת'.

ביום 28.3.2019 פנה התובע לנתבעים, באמצעות בא כוחו, במכתב התראה, שנשלח בדואר רשום למשרדי הנתבעת. במכתב ההתראה נתבקשו הנתבעים, בין היתר, לחדול משיגור דברי פרסומת, ולהסיר את פרטי התובע מרשימות התפוצה. ואולם מכתב ההתראה חזר. (להלן: "מכתב ההתראה").

לטענת התובע, הנתבעים המשיכו לשלוח לו עוד כ- 47 פרסומות מפרות חוק.

ביום 28.4.2019 שלח ב"כ התובע את מכתב ההתראה בדואר אלקטרוני.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-09-32573 נחמיאס נ' דודזון

משהנתבעים לא הגיבו למכתב ההתראה, פנה ב"כ התובע פעם נוספת ביום 12.6.2019 בבקשה לחדול ממשלוח דברי פרסומת. פניה זו לא קיבלה מענה או תגובה, אך דברי הפרסומת פסקו.

התובע טוען כי ממועד משלוח הודעת הדוא"ל לנתבעים ביום 28.4.2019 נתקבלו עוד כ- 35 דברי פרסומת.

לטענתו, הנתבעים הפרו את הוראות החוק עת שיגרו דברי פרסומת לתיבת הדוא"ל שברשותו, ללא אישורו או הסכמתו המפורשת, ועל אף הודעות הסירוב מטעמו. כל זאת מבלי לציין את המילה "פרסומת",

תמצית טענות הנתבעים

ביום 24.11.2018 עת גלש התובע באתר האינטרנט של הנתבעת, ביקש התובע להרשם לרשימת הנמענים של הנתבעת ונתן הסכמתו לקבלת דיוור פרסומי, באמצעות הזנת כתובת הדוא"ל שלו באתר האינטרנט של הנתבעת.

הנתבעת הפעילה מערך שליחת דיוור אלקטרוני באמצעות מערכת רב מסר, העומדת בכל התנאים והוראות חוק התקשורת.

בכל ההודעות ששלחה הנתבעת צוינה דרך הסרה פשוטה, קלה ובטוחה מרשימת התפוצה- לחיצה על מקש 'הסר מרשימה'. לו היה התובע בוחר בדרך זו, פרטיו היו מוסרים באופן אוטומטי מרשימת התפוצה. בנוסף, הודעות הדואר כללו לחצן 'דיווח על דיוור לא מורשה'. תחת לחיצה על לחצן 'הסר מרשימה' או 'דיווח לא מורשה' תוך בקשה הסרתו בדרך הפשוטה והמקובלת שהעמידה הנתבעת לנמעניה, בחר התובע ללכת בדרך עקלקלה והשיב לכתובת הדוא"ל ממנה נשלחו לתובע ההודעות, באמצעות לחיצה על מקש "השב". התנהלות זו מעידה, לטענת הנתבעים, על חוסר תום ליבו של התובע. לו הודעות הפרסומת היוו מטריד ועוגמת נפש, כפי שטען התובע, אין ספק שהיה בוחר בדרך הקלה והמהירה להסרתו.

עוד נטען, כי הנתבעת מכירה את חוק התקשורת ופועלת על פיו. לנתבעת אין אינטרס להותיר ברשימת התפוצה שלה נמענים, שביקשו את הסרתם. כמו כן, לא מן הנמנע, שהתובע הוסיף עצמו בשנית לרשימת הנמענים של הנתבעת, הוספה שאינה משנה את מועד ההרשמה הראשוני ורק הופכת את התובע למשתמש פעיל.

לטענת הנתבעים, משהנתבעת אפשרה לתובע להסיר עצמו מרשימת התפוצה באמצעות לחצן 'הסר מרשימה' מילאה הנתבעת, את הוראות חוק התקשורת.

באשר להודעת התובע מיום 29.1.2019, טוענים הנתבעים, כי הודעה זו איננה נמצאת בתיבת הדואר הנכנס של הנתבעת. ובאשר למכתב ההתראה מיום 28.3.2019, הרי שמכתב זה חזר, היות ונשלח לכתובת שגויה. על התובע היה לשלוח את המכתב לכתובת המופיעה בדואר האלקטרוני שנשלח אליו, זרחין 10 רעננה. התובע שלח את המכתב לרחוב טשרניחובסקי 24 כפר סבא, שהינו בניין בן 4 קומות ומקום מושבו של בא כח התובע עצמו. עובדה זו מעלה, לטענת הנתבעים, תמיהה מה מנע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-09-32573 נחמיאס נ' דודזון

מהתובע או מבא כוחו להשתמש במעלית ולמסור את המכתב במשרדי הנתבעת? התשובה לכך לטענתם היא כי הנתבעת כלל לא פעלה מבניין זה.

בהיות כתובתה המעודכנת של הנתבעת מצוי בכל הודעה, שנשלחה לתובע עולה השאלה האם המכתב נשלח מלכתחילה לכתובת שגויה, על מנת להמשיך ולאגור כמה שיותר דברי פרסומת ובכך להגדיל את סכום הפיצוי הנדרש.

באשר לאי הכללת המילה "פרסומת" טוענים הנתבעים כי המדובר בהפרה, שאינה ברף הגבוה וכי אין בית המשפט מחוייב לפסוק פיצוי בגין כך.

עוד נטען כי לא היה מקום לתבוע את הנתבע באופן אישי, מאחר וההודעות נשלחו על ידי הנתבעת בלבד. אין מקום להטיל אחריות אישית על התובע בנושא משרה בנתבעת, מבלי שהוכחו העילות המוכרות בדין להרמת מסך או לחיוב אישי. כל טענות התובע מסתכמות בכך שהנתבע הינו בעל השליטה בנתבעת, ללא כל תשתית עובדתית המצדיקה את ניהול התביעה נגדו. כן טענו הנתבעים כי הסעיף בחוק התקשורת בדבר הרחבת אחריות למנהל או נושא משרה, חל רק במישור הפלילי.

דיון

תחילה הוגשה התביעה כנגד הנתבע בלבד ולאחר תיקונה הוגשה התביעה גם כנגד הנתבעת.

בהחלטתי מיום 31.10.2021 אפשרתי לצדדים להגיש תצהירי עדות ראשית מטעמם. כאמור בהחלטה, צד שלא יגיש תצהיריו עד למועדים שנקצבו, ישמש תצהיר האימות כתצהיר עדות ראשית מטעמו.

תצהירי עדות ראשית כאמור לא הוגשו על ידי מי מהצדדים.

במסגרת דיון שהתקיים ביום 24.4.2022 במעמד הצדדים, ניתנה לנתבעים אפשרות להגשת תצהיר עובדתי, הנוגע למופע שמתקבל בעת לחיצה על לחצן 'הסרה מרשימה', זאת על אף שלכאורה הדבר מהווה שיפור עמדות הנתבעים. אפשרות להגשת תצהיר משלים בעניין ניתנה גם לתובע.

על אף מספר בקשות הארכת מועד שאושרו, תצהיר מטעם הנתבעים לא הוגש במועד.

ביום 4.1.2023 התקיים דיון הוכחות, אליו הנתבע לא התייצב ואף הודעה מוקדמת על כך לא ניתנה. בנסיבות אלה הורתי על שמיעת חקירתו הנגדית של התובע וכן כי תצהירו של הנתבע לא ישמש כראייה.

במסגרת סיכומיו אישר ב"כ הנתבעים כי התובע זכאי לפיצוי על פי חוק התקשורת, זאת בשל אי הסרתו מרשימת התפוצה של הנתבעת, שנבעה מטעות של הנתבעת. כן טען ב"כ הנתבעים כי יש להביא בחשבון את מעשיו ומחדליו של התובע ומן הראוי לפסוק לו פיצוי מינימלי.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-09-32573 נחמיאס נ' דודזון

הכרעה

האם ההודעות נשלחו לתובע על יסוד הסכמה תקפה ?

במסגרת כתב התביעה נטען כי עניינה של התביעה במשלוח הודעות ללא הסכמת התובע. התובע טען כי ביקש מהנתבעים "לחדול משיגור הודעות פרסומת לתיבת הדוא"ל שלו..." (סעיף 4 לכתב התביעה).

סעיף 30א (ב) לחוק התקשורת דורש את הסכמת הנמען לקבלת הודעות פרסומת. ההסכמה הנדרשת היא הסכמה מפורשת מראש ובכתב. סעיף 30א(י)(5) לחוק קובע חזקה לפיה, מפרסם ששיגר דבר פרסומת בניגוד להוראות סעיף 30א. לחוק, עשה כך ביודעין, אלא אם הוכיח אחרת. מכאן, שהנטל להוכיח את הסכמת הנמען לקבלת דבר פרסומת מוטל על כתפי המפרסם ובמקרה שלנו- הנתבעת. (רע"א 1231/17 ישי רז נ' אימפרשן מדיה בע"מ (20.4.17) פסקה ח' להחלטת כב' הש' המשנה לנשיאה א' רובינשטיין).

בצד כלל זה קבע המחוקק מספר חריגים, בהם ניתן להתיר למשלוח דבר פרסומת ללא קבלת הסכמה מראש, כאמור בסעיפים 30א(ב1) ו-30א(ג) לחוק התקשורת, אך אין צורך להידרש לכך שכן הנתבעים לא טענו להתקיימות אי אילו מהחריגים.

הנתבעים טענו כי ביום 24.11.2018 נרשם התובע לרשימת התפוצה של הנתבעת והזין את כתובת הדואר האלקטרוני שברשותו. הנתבעים צירפו אישור על ההרשמה (נספח א' לכתב התביעה). המדובר בצילום של הודעת דוא"ל מאת מערכת 'רב מסר' מיום 24.11.2018. מלבד תאריך צוין שם משתמש ברב מסר: danieldavidzon ולאחר מכן ההודעה: "שלום דניאל, הנרשם הבא הצטרף לרשימת 'המירוץ למיליון הראשון- השקה' שלך". בהמשך צוינה כתובת הדוא"ל של התובע.

הנתבעים לא ניסו כלל, וממילא לא הצליחו, להראות לבית המשפט כי איזה מבין התנאים שנקבעו בסעיף 36 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תש"א-1971 בנוגע לרשומה מוסדית, התקיימו במסמך שהוגש. לא הוסבר כמעט מאום מלבד שהמדובר בהודעת דואר אלקטרוני, שהתקבל אצל הנתבעת, לאחר שהתובע נרשם לרשימת התפוצה וביקש לקבל הודעות מהנתבעת (סעיף 2 לסיכומי הנתבעים). לא הובא כל הסבר למאפייני הפעולה של הנתבעת או של מערכת רב מסר, שהנתבעים משתמשים במערכת הדיוור שלה, בעניינה של הרשומה האמורה. כל שהונח בפני הוא דף נייר מבלי שהוסבר כיצד הופקו הנתונים המופיעים בו, מתי ובידי מי.

בהודעת הסיורב ששלח הנתבע ביום 29.1.2019 כתב הנתבע: "נא להפסיק לשלוח לי פרסומות ולהסיר אותי מרשימת התפוצה שלכם". התובע לא הלין על כך שכתובת הדוא"ל שברשותו מצוייה ברשות הנתבעת, על אף שלא נרשם לרשימת התפוצה שלה כפי שטען.

במכתבו של ב"כ התובע מיום 28.3.2019 צויין כי התובע ביקש להסירו מרשימת התפוצה "כיוון שאינו מעוניין להמשיך ולקבל דברי פרסומת" (סעיף 1 למכתב נספח 4 לכתב התביעה).

כשנשאל התובע האם נרשם לרשימת התפוצה של האתר השיב: "אינני זוכר אם נרשמתי...אני לא זוכר" (פרוטוקול מיום 4.1.2023, עמ' 10 שורות 17, 19).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-09-32573 נחמיאס נ' דודזון

מן האמור משתמע כי לא מן הנמנע, שבשלב מסוים התובע כן היה מעוניין בדברי הפרסומת שנשלחו אליו ובמהלך הזמן רצונו השתנה. נכון הוא כי הנטל מוטל על הנתבעת- המפרסם להוכיח כי התובע נתן הסכמתו וכי הנתבעת לא עמדה כראוי בנטל זה. ואולם בנסיבות העניין, מדבריו של התובע בפני, מנוסח פנייתו ומדברי בא כוחו במכתבו מיום 28.3.2019, שוכנעתי כי לא מן הנמנע שבתחילה התובע נתן הסכמתו לקבלת דברי פרסומת ולאחר מכן ביקש להפסיק את קבלתם. מכל מקום, עניינה של התביעה בשיגור דברי פרסומת לתיבת הדוא"ל של התובע לאחר הודעת סירוב, שניתנה והדיון יתמקד בשאלה זו.

האם היה מוטל על התובע לשלוח הודעת סירוב באמצעות לחיצה על הקישור הסר ?

סעיף 30א.ד(1) לחוק התקשורת קובע:

הסכים הנמען לקבל דברי פרסומת לפי הוראות סעיף קטן (ב) או לא הודיע על סירובו לקבלם לפי הוראות סעיף קטן (ג), רשאי הוא, בכל עת, להודיע למפרסם על סירובו לקבל דברי פרסומת, דרך כלל או מסוג מסוים, ולחזור בו מהסכמתו, ככל שניתנה (בסעיף זה – הודעת סירוב); הודעת הסירוב לא תהיה כרוכה בתשלום, למעט עלות משלוח ההודעה; הודעת הסירוב תינתן בכתב או בדרך שבה שוגר דבר הפרסומת, לפי בחירת הנמען;

סעיף 30א.ה(1)(ג) לחוק התקשורת מחייב את המפרסם לציין בדבר הפרסומת את "זכותו של הנמען לשלוח, בכל עת, הודעת סירוב כאמור בסעיף קטן (ד), ודרך אפשרית למשלוח הודעה כאמור שהיא פשוטה וסבירה בנסיבות העניין, ואם דבר הפרסומת משוגר באמצעות הודעה אלקטרונית – כתובת תקפה של המפרסם ברשת האינטרנט לצורך מתן הודעת סירוב"

כלומר, בידי הנמען הברירה אם לשלוח את הודעת הסירוב "בכתב" או באופן שבו קיבל את דבר הפרסומת, ובענייננו בהודעת דוא"ל. המפרסם נדרש להעמיד דרך פשוטה וסבירה למשלוח הודעת הסירוב, ואם דבר הפרסומת שוגר באמצעות הודעה אלקטרונית, על המפרסם לציין בהודעה כתובת תקפה ברשת האינטרנט לצורך מתן הודעת סירוב.

הנתבעים טענו כי בכל ההודעות שנשלחו צוינה דרך הסרה פשוטה, קלה ובטוחה מרשימת התפוצה באמצעות לחיצה על מקש 'הסר מרשימה'. עוד טענו כי ההודעות כללו לחצן 'דיווח על דיוור לא מורשה'. לטענתם, לו היה התובע לוחץ על מקש 'הסר מרשימה' פרטיו היו מוסרים באופן אוטומטי מרשימת התפוצה. כפי שנאמר, הנתבעים לא הגישו תצהיר עובדתי, הנוגע למופע שמתקבל בעת לחיצה על לחצן 'הסר מרשימה', על אף האפשרות שניתנה להם לעשות כן. כך שהנתבעים לא סיפקו אסמכתא מספיקה בדבר קיום מנגנון הסרה אוטומטי, לו הם טענו. אף אם היה קיים מנגנון כאמור, היה זכאי התובע לשלוח את הודעת הסירוב באמצעות הודעה אלקטרונית, בפרט כאשר מדובר בכתובת אלקטרונית פעילה, כפי שיובהר להלן.

התובע שלח תחילה הודעת סירוב בדוא"ל לכתובת ממנה נשלחו הודעות הפרסומת (נספח 3 לכתב התביעה), שהינה כתובת דואר פעילה. הנתבעים לא טענו כי כאשר נשלחת הודעת הסרה בדוא"ל, מתקבלת בחוזר הודעת no-replay, אלא טענו שבבדיקה שנערכה על ידם בתיבת הדואר, לא נמצאה הודעת ההסרה של התובע. (פרוטוקול מיום 24.4.2022 עמ' 5 שורות 31-30, סעיף 17 לכתב ההגנה). משמע שתיבת הדואר האלקטרוני של הנתבעת הינה תיבה פעילה, אליה מקבלת הנתבעת הודעות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-09-32573 נחמיאס נ' דודזון

הנתבעים הסתפקו באמירה כללית בלבד בנושא זה. הנתבעים לא ניסו לספק כל הסבר או להציג ראיה שהיא לכך שהודעה, שאין חולק שנשלחה, לא התקבלה אצל הנתבעת.

כפי שנפסק בפסיקה, ככלל ניסיון החיים מלמד שהודעת דוא"ל שנשלחה מגיעה ליעדה, וניתן להניח כחזקה שבעובדה שדואר אלקטרוני שנשלח אכן הגיע לנמען, אלא אם הוכח אחרת (ת"ק (ת"א) 28131-10-14 קליין נ' גולן טלקום בע"מ, פסקה 2 (22.6.15), והאסמכתאות שם; ת"ק (ת"א) 44073-09-14 זילברג נ' "כיד" ערוץ הקניות בע"מ, פסקה 8 (5.7.15); תא"מ (שלום הרצ'י) 11104-11-17 עוודד הראל נ' סיטי לייף סטייל בע"מ (16.9.18)).

משהתובע המשיך לקבל הודעות פרסומת, נשלח מכתב מעורך דין לכתובתה הרשום של החברה (נספח 4 לכתב התביעה).

על פי הוראות החוק התובע היה רשאי לנקוט בדרכי פעולה אלה.

הנתבעים טענו כי מכתב ההתראה מבא כוח התובע חזר, שכן נשלח לכתובת שגויה. לטענתם, היה עליו לשלוח את המכתב לכתובת המופיעה בהודעות שנשלחו לתובע – זרחין 10 רעננה. על פי הרישום בלשכת רשם החברות, כתובתה הרשומה של הנתבעת הינה טשרניחובסקי 24 כפר סבא, אליה נשלח המכתב. מהודעת הדואר כפי שהוטבעה על גבי המעטפה עולה כי סיבת החזרת המכתב הינה 'עזוב'. במהלך הדיון מיום 24.4.2022 נתברר מפי בא כח התובע, כי כתב התביעה המתוקן הומצא לכתובת בטשרניחובסקי 24 כפר סבא, שם מצוי, לדבריו, בית עסק עם שלט הנושא את שם התובע.

בפסק דין רע"א 4704/20 יונתן בן-עמי נ' FACEBOOK IRELAND LTD (9.2.21) הבהיר כבוד השופט סולברג כי "ככלל, שמורה לו, לנמען, הזכות לשלוח הודעת סירוב בדרך שבה קיבל את דברי הפרסומת; או בכתב, כטוב בעיניו. לחיצה על לחצן 'הסר' כאופציה יחידה, לא רק שאפשר שאינה מוכרת ופשוטה לחלק מהנמענים, הרי שממילא איננה יכולה לאיין את זכותם-זו." (פסקה 24).

אי ציון המילה 'פרסומת'

סעיף 30א. (ה)1) מחייב את המפרסם לציין את המילה "פרסומת" בכותרת ההודעה אם היא משוגרת באמצעות הודעה אלקטרונית.

לעניין זה טענו הנתבעים בקצרה כי הגם שמדובר בהפרה הרי שאין היא הפרה ברף הגבוה, וכי בית משפט אינו מחוייב לפסוק פיצוי בגין כך. (סעיף 29 לכתב ההגנה)

הנתבעים מפנים לפסקי דין בפרשת אוריאל רז נ' אורי לוי לתמיכה בטענתם. אמנם במקרה זה בית המשפט אמר כי אי הכללת המילה פרסומת הינה הפרה שאינה ברף הגבוה ואולם אמירה זו באה על רקע המסקנה כי הנתבעת שם ניסתה להקפיד על הוראות החוק וכי מהות התביעה ברכיביה האחרים, לא הייתה מוצדקת. (ת"ק 49785-12-16 אוריאל רז נ' אורי לוי (16.7.17); רת"ק (מחוזי ת"א) 71598-07-17 אוריאל רז נ' אורי לוי (2.8.17)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-09-32573 נחמיאס נ' דודזון

נסיבות המקרה שם אינן דומות לנסיבות המקרה שבפנינו. יתר על כן, במקרה דנן חלק מההודעות נוסחו כהודעה אישית של הנתבע אל חברי הקבוצה, ולא מן הנמנע כי השמטת המילה "פרסומת" נועדה לשרת מטרה זו, כך שההודעות יצטיירו כפניה אישית מטעם הנתבע, ולא כמסר פרסומי.

שיקולים לעניין גובה הפיצוי

סעיף 30א.3 (ג) לחוק התקשורת מאפשר לבית המשפט לפסוק פיצוי, ללא הוכחת נזק, בשל הפרת הוראות סעיף 30א לחוק התקשורת. מטרת הפיצוי הינה אכיפת החוק והרתעה ונועדה בעיקר להכווין את התנהגות המפרסם. הסכום הנקוב בסעיף 30א(ג1) הוא סכום המוצא, ממנו ניתן בנסיבות המתאימות, להפחית ועל בית המשפט לוודא שהפיצוי לא יהיה מעבר לנדרש לצורך השגת מטרת האמורות (רע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי (4.8.14); רע"א 2904/14 גלסברג נ' קלאב רימון (27.7.14) (להלן: "פרשת גלסברג").

בין השיקולים לקביעת גובה הפיצויים, יש לשקול גם את התנהלות הנפגע ובכל מקרה נתון לביהמ"ש שיקול הדעת לפסוק ע"פ נסיבותיו (רע"א 9162/16 יוגב עזרא נ' הזנק להצלחה בע"מ (5.1.17)).

במקרה דנן ניתן להביא בחשבון כי התובע חתם על יפוי כח לבא כוחו שאינו נושא תאריך, כמי שמראש נערך להגשת תביעות ספאם. התובע העיד כי איננו "סגור" על התאריך בו פנה ליעוץ משפטי (פרוטוקול מיום 4.1.2023 עמ' 11 שורות 13-14, 33; עמ' 12 שורה 1).

כמו כן, יש להביא בחשבון את פרקי הזמן שחלפו בין משלוח הודעות הסירוב.

מאז שלח התובע את הודעת הסירוב הראשונה מטעמו ביום 28.3.2019, חלפו כחודשיים. במהלך תקופה זו קיבל התובע 28 הודעות.

חודש ימים נוסף חלף עד שב"כ התובע שלח ביום 28.4.2019 את מכתב ההתראה לנתבעים בדוא"ל, במהלכו התקבלו אצל התובע 19 הודעות נוספות.

לבסוף שלח בא כח התובע פנייה נוספת בדוא"ל 12.6.2019, דהיינו כחודש וחצי מפנייתו הקודמת, תקופה שבמהלכה קיבל התובע 35 הודעות.

אחד הגורמים שהוזכרו בפסיקה אותם יש לשקלל בקביעת גובה הפיצוי, הינה העובדה שהמפרסם איפשר להסיר את שמו של הניזוק מרשימת תפוצת דברי הפרסומת בקלות יחסית (פרשת גלסברג, פסקה יג'; רע"א 1954/14 חזני נ' שמעון הנגבי (סיתונית מועדון דאיה ורחיפה במצנחים) (4.8.14)). במקרה שבפנינו אמנם לא הוכח באופן חד משמעי כי מנגנון ההסרה, באמצעות מקש 'הסר מרשימה' היה קיים ופעל כראוי בזמנים הרלוונטים, אולם סביר להניח כי לו היה התובע משתמש במנגנון זה, היה הדבר מביא להסרתו מרשימת התפוצה בקלות וביעילות, וליתר לכל הפחות חלק מהודעות הפרסומת שקיבל. כמו כן, לא היה מקום לצבור עשרות הודעות ולצאת מתוך הנחה כי יתקבל פיצוי בגין כך.

עוד יצויין כי אכן יש לתמוה באשר לאופן משלוח מכתב ההתראה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-09-32573 נחמיאס נ' דודזון

מכתב ההתראה נשלח על ידי עו"ד זילברג שמקום מושבו, על פי המצויין במכתבו ברחוב טשרניחובסקי 24 כפר סבא. כאמור זהו מקום מושבה של הנתבעת כפי המופיע ברשם החברות. מדוע נדרש היה לשלוח את המכתב בדואר רשום, בעוד שניתן היה למוסרו באופן אישי? הדבר נכון בפרט לאחר שהמכתב הוחזר מהדואר.

כמו כן מעיון בהודעות הפרסומת, שנשלחו לתובע, עולה כי בכל אחת מהם צויין "כתובת השולח: זרחין 10 רעננה". כשנשאל התובע האם הבחין שהכתובת שצויינה במכתב שגויה השיב: "לא יודע. העו"ד שלי הוא שאמור לטפל בדברים האלה...אני לא מתעסק בכתובות...אני לא מתעסק בזה...אני לא יודע מה להסביר...לא ראיתי. לא יודע. אני לא זוכר, שהסתכלתי ושיננתי את הכתובת, אני לא זוכר. (פרוטוקול מיום 4.1.2023 עמ' 12 שורות 19-4)

בפרשת גלסברג קבע בית המשפט העליון כי על אף שהמחוקק לא הטיל על הנפגע מהודעות מפרות, חובה שבדין להקטין את נזקו, הרי שאין באמור כדי להפחית מחובתו של נפגע, ככל בעל דין בכל ענין משפטי, לנהוג בתום לב (פסקה יג' לפסק הדין).

על דברים אלו חזר בית המשפט גם בעניין רע"א 1868/16 רז נ' האפרתי (19.6.16) בהדגישו כי "מחובתו של הנפגע, ככל בעל-דין בכל עניין משפטי לנהוג בתום לב" (פסקה טז)

משמעות הדברים היא, כי אם נמצא שנמען לא נהג בתום לב, ממילא יהיה בכך כדי להשליך על היקף הפיצוי שייפסק לטובתו.

חיוב אישי של הנתבע

סעיף 30א.ח) לחוק התקשורת קובע:

"מנהל של תאגיד וכן מי שאחראי לתחומי השיווק או הפרסום בתאגיד (בסעיף זה – נושא משרה בתאגיד) חייב לפקח ולעשות כל שניתן למניעת עבירה לפי סעיף קטן (ו) בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו; המפר הוראה זו, דינו – קנס כאמור בסעיף 61א(3) לחוק העונשין; נעברה עבירה בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו, חזקה היא כי נושא משרה בתאגיד הפר את חובתו לפי סעיף קטן זה, אלא אם כן עשה כל שניתן כדי למלא את חובתו."

ברע"א 1621/16 MEGA ADVANCED MATHEMATICAL SYSTEM LTD נ' זילברג, (14.6.16) דן בית המשפט העליון בבקשות רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי, אשר קיבל בחלקה בקשה לאישור תובענה ייצוגית בעניין משלוח הודעות, בניגוד להוראות חוק התקשורת. בית המשפט העליון קבע, כי העובדה שתאגיד מהווה אישיות משפטית, הנפרדת מזו של נושאי המשרה המכהנים בו, אינה פוטרת את נושאי המשרה מלשאת באחריות לעוולות, שביצעו באופן אישי במסגרת תפקידם. (פסקה 12).

במקרה שבפנינו הנתבע הינו נושא משרה ובעל המניות והדירקטור היחיד בנתבעת (ראה נסח רשם החברות, נספח 2 לכתב התביעה).

כבכל תביעת נזיקין, העובדה שהתאגיד מבצע עוולה אינה פוטרת את המנהל מאחריותו לביצוע העוולה, אם הפעולות המהוות עוולה נעשו על ידו, או לפי הוראותיו. יש לו אחריות אישית, ואין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-09-32573 נחמיאס נ' דודזון

צורך לשם כך בהרמת מסך. יתר על כן, בניגוד לטענת הנתבעים, כי הסעיף בדבר הרחבת אחריות למנהל או נושא משרה בסעיף 30א.ח) חל רק במישור הפלילי, הרי נקבע באותו סעיף, ש"חזקה היא כי נושא משרה בתאגיד הפר את חובתו לפי סעיף קטן זה, אלא אם כן עשה כל שניתן כדי למלא את חובתו." הנתבע לא הוכיח שעשה כל שניתן כדי למלא את חובתו, ועל כן הוא נחשב כמפר את הוראות הסעיף. לפי ס"ק (ט) של סעיף 30א' לחוק התקשורת, הפרת הוראות סעיף 30א' לחוק היא בגדר עוולה אזרחית, בכפוף להוראות הסעיף האמור.

הנתבע הוא בעל המניות היחיד והדירקטור היחיד של הנתבעת. כתובת הדוא"ל של הנתבעת היא כשמו של הנתבע, בהודעות הפרסומת שנשלחו לתובע מצויין שמו של הנתבע דניאל דודזון בשם השולח ולא שמה של הנתבעת דניאל דודזון סג"ל מאסטרס בע"מ, וחלקן מנוסחות כהודעות אישיות מטעם הנתבע אל חברי הקבוצה. תוכן הפרסום שנשלח לחברי הקבוצה נועד לפרסם את עסקיו של הנתבע ולקדם את מטרותיו. הנתבע נמנע מלהתייבץ לדיון, ולא הוכח כי הנתבע פיקח או פעל באופן כלשהו למניעת הפרת הוראות סעיף 30א' לחוק התקשורת. בנסיבות אלה, יש להגיע לכלל מסקנה כי הנתבע לא עשה כל שניתן למניעת הפרת סעיף 30א' לחוק התקשורת, ולמצער, לא פיקח או פעל באופן כלשהו למניעת הפרת הוראות הסעיף האמור, ובכך עוול עוולה אזרחית, בצד העוולה שעוולה הנתבעת. על כן, גם הנתבע חב בפיצוי התובע. (ת"צ (מחוזי חי') 14-12-66747 מור כהן נ' א.א. קליניקות כרמל בע"מ, פסקה 109 (11.2.2016); ראה גם ת"צ (מחוזי ת"א) 17-12-51870 יוסי וייס נ' זיפי אחזקות בע"מ (9.5.21)).

סוף דבר

התביעה מתקבלת בחלקה.

בגין 82 ההודעות שנשלחו לתובע לאחר הודעת הסירוב מטעמו ישלמו הנתבעים לתובע, ביחד ולחוד, סך של 18,000 ₪.

בגין אי ציון המילה פרסומת ישלמו הנתבעים לתובע, ביחד ולחוד, סכום נוסף של 3000 ₪.

סכומים אלה ישולמו בצירוף הפרשי הצמדה וריבית ממועד הגשת כתב התביעה המתוקן (9.5.2021) ועד התשלום המלא בפועל.

הנתבעים ישאו בהוצאות התובע בסך של 6000 ₪.

ניתן היום, י"א אייר תשפ"ג, 02 מאי 2023, בהעדר הצדדים.

ג'יר א'יר
דלית ורד, שופטת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תא"מ 19-09-32573 נחמיאס נ' דודזון

